

Βλέπω νεαρούς και γέροντες
νὰ ῥωτοῦν ἐξιστατικοί
πῶς γεννῶνται πανικοί
σὲ καιροὺς φιλελευθέρους.

Καὶ νῦν ἐκέραξα πρὸς σέ, Πρωθυπουργέ σωτήριε,
κι' εἶπα: παράσχου κύριε.

Καὶ πάντων ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα κι' ἡ ψυχὴ
καὶ πάντες ἀνεπέτασαν τὰς χεῖρας τῷ Μεσσία...
κατευθυνθῆτω πρὸς αὐτὸν παντὶς ἡ προσευχὴ,
Ἐπαρσις ὄλων τῶν χειρῶν, ἐσπερινὴ θυσία.

Κουνάτε τον, κουνάτε τον,
μπροῦμητα προσκυνάτε τον
καὶ φίλοι κι' ἄλλοχῶντες,
καὶ πάντες οἱ τυγχόντες
μικρὰς μεγάλης δόσεως
τῆς νέας Ἀνορθώσεως.

Νάνι νάνι νάνι νάνι,
κι' ὕπνου ἔσυχον νὰ κάνη
καὶ κανεὶς μὴν τὸν βασάνη.

Κουνάτε τον, κουνάτε τον,
μπροῦμητα προσκυνάτε τον,
κι' ὕπνον μεγάλο καὶ βαθύ
σὲ πούπουλα νὰ κοιμηθῆ.

Κουνάτε τον κι' ἐλευθεροί, κουνάτε τον καὶ δοῦλοι,
κι' ἄς κοιμηθῆ' στὸ μαλακὸ κρεβάτι τοῦ Στρατούλη
χωρὶς νὰ διέπρη γυφὸν τοῦ συννομοσίας μμόλολα,
χωρὶς νὰ σφίξη τὴν πυγμῆ,
χωρὶς νὰ τρίξουν μὴ στιγμῆ
τοῦ κρεββατιοῦ τὰ πόμολα.

Εἰρήνην ἀφογον ὄρατε
'στὴν πλάσιν τὴν αἰμοχαρῆ
τὴν ἐπαναστατήσαν.

Αὐτὸς σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
βαστᾷ σὰν ἄλλος Ἄαξιν
τὴν ῥάβδον τὴν βλαστήσαν.

Ἔλατε μὲ κουδούνα
νὰ κουδονίσουμε,
καὶ βάλετε τὸν στὴν κούνα
νὰ τὸν κουνήσουμε.

Ἄλλη δουλειὰ γιὰ χρόνους
νὰ μὴν κάνουμε
παρὰ τὸ πῶς τοὺς πόνους
νὰ γλυκάνουμε.

Τὴν φτώχεια μὲ διακάντη
νὰ τὴν στολίσουμε,
καὶ ζάχαρες καὶ κάντη
νὰ πιπιλίσουμε.

Ἄπο Ζαχαροφ στύλους
νὰ γυροῦμε,
καὶ κοκοβίους μαριόλους
νὰ ψαρεύουμε.

Τὴν ἀφογὴ μας στάσι
νὰ κοπαίσουμε,
καὶ 'στῶν Ρωμηῶν τὴν πλάσι
νὰ ξεφωνίσουμε:

Δὲν θέλω νὰ δουλεύη
νὰ δακονίεσαι,
μόνο νὰ τρῆς, νὰ κλέβης,
καὶ νὰ δανείεσαι.

♦♦♦♦♦
Πατινάδα τῶν ξυλίνων
'στὸν Λευτέρη τῶν Ἑλλήνων.

Μπρὸς 'στὸ σπῆτι σου γυροῦμε καὶ περιφερόμεθα,
νὰ μὲς χαιρέσαι, Λευτέρη, καὶ νὰ σὲ χαιρώμεθα.

Ἐστὴ γιορτὴ χορηγηδοῦμα
τοῦ Σωτῆρα μας τοῦ μόνου,
καὶ μὲ γέλοιο τραγουδοῦμε...
καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου.

Μέγα τὸ κατόρθωμά σου,
καὶ Λευτέρης τὸνόμά σου
καὶ γλυκὸ τὸ μίλημά σου
καὶ σκαστὸ τὸ φίλημά σου.

Ἔχεις τόσας ἀποκτήσεις ἑλλητικῆς ὀνομασίας,
καὶ Λευτέρης καὶ Μεσοσίας,
καὶ σωτήρων κορυφαίος,
καὶ πυγμαγὸς καὶ ρωμαίος.

Σὺ λαοσώστης
καὶ παντογνώστης,
πατὴρ πατέρων
φιλελευθέρων,
Κρητικῆς πόθρος,
γαλακτικῆς, σκουροῦ,
τυφίος, σπιροῦνι,
Βαλῆς μπατατοῦνι.

Φίλος μεγάλων,
Ἑγγλεζῶν, Γάλλων,
καὶ Ρώσων καὶ ἄλλων,
ποιμὴν, στρουγγάρεης,
τινάξων κάπας,
παπῆς καὶ Πάπας
καὶ Πατριάρχης.

Σὺ σταυμύλος ἐν σταυμύλοις,
φίλος τῆς Ψυχῆς τῆς Πύλης,
τοῦ Σαῦτ, τοῦ Μωγαμέτη,
ποῦ προσέχεις, ὀψιπέτη,
μήπως βάλῃς σὲ σκελετὶ
τῶν φρεσῶν τὸ Ντοβλιέτι.

Ἀνορθώσεως νημφαία
καὶ συνομειτῶν ρωμαίκα,
κόσμημα λαοῦ καὶ θρόνου...
καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου.

Μαμιοῦθ δαμάζων
τὸ Βουλευτήριον,
καὶ Μεγαθήριον
πολλοὺς τρομάζων.

Λάμπων Φαέθων,
φλέγουσα φύσις,
μύλος ἀλέθων
ἀναγεννήσεις.

Ἄρχων κραταῖος ἀνάσσεις
τῆς ἔρηξ καὶ τῆς θαλάσσης
καὶ ξεροκαμπίας πάσης.

Ἐσὺ βάλαμον δεινῶν,
ποῦ γὰρ σένα τί δὲν λένε,
Χάρμα τῶν ὁμογενῶν,
ποῦ σὲ βλέπουνε καὶ κλαῖνε.

Ἐσὺ γὰρ μέγας Πανδώρα,
κι' ἐβρόντησες καὶ τώρα

Ἐστὼν Ἐργατῶν τὸ Κέντρον, κι' ἐν ρητορείαις ρεῦματι
ἔμνησες τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς τῆ πνεύματι.

Τοὺς ἀσθενεῖς τὸνόνεις
καὶ τοὺς ἀμύους ἐνόνεις
μετὰ λεοσπαρδάλεων.

Καὶ ψάλλον τὸν Μεσοσίαν,
ὅπου τὴν ἔργασίαν
ἔμνετ καὶ τὸ κεφάλαιον.

Ἄνιπτασ' ἐπὶ νεφελῶν πυριπλεγῆς κι' αἰθέριος...
γελά σου, Λευτέρη προδερὲ, γελά σου, πυγμαγῶν Μουσα...
κι' ὅπως ὅτ' ὀν μὲγαν ἄγιον, ποῦ λέγει "Ἐλευθέριος,
προστρέχει μὲ κατάνους ἢ κάθ' ἔγκλιμονοῦσα,
ἔτσι προστρέχει κι' ἡ Πατρὶς ἐμπρὸς σου, κύρ Λευτέρη,
καὶ σοῦ φωνάζει: σῶσε με, Σωτῆρα μου, ξερτέρη,
καὶ σὰν Λευτέρης φρόντισε νὰ μ' ἀπελευθερώσῃς
ἀπὸ τοὺς νέους ἠθασαυροῦς εὐδαμονίας τόσης.

Θαῦμα καὶ γὰρ μέγα κόμης
κι' ἐλευθερώσε με, μάμμε.
Ἄκου τί φωνῆ καὶ βόγγος
βγαίνει μὲς ἀπ' τὴν μητέρα,
γιατὶ νέων πλούτων ἔγκως
τῆς βαρῆνι τὴν γαστέρα.

ἠθασαυροῦς ἐγκλιμονῶ, πλοῦτη τοῦ Κορομῆλα,
ποῦ κι' αὐτοῦ τοῦ Λούθ Τζωρτζ θὰ σαλέψουν τὰ μαλά.
Σ' ἔνα βάρος σὰν καὶ τοῦτο δὲν βασταῶ, δὲν ἀντέχω,
καὶ βογγῶ καὶ πέφτω χάμω,
καὶ γι' αὐτὸ προημένη τρέχω
στὸν θαυματουργὸ τὸν μάμμο.

Τέτοια φωνά' ἡ μάμνα μας, θαυματουργὴ Λευτέρη,
ὅπου μὲ περισσεύματα συχνάκις ὑποφέρει,
καὶ σοῦγει μὴ λατρεία
τῶν φίλων ἢ φατρία,
κι' ἐνόουνε τὰ χεῖρα των καὶ κάνουσε σκαμνάκι
γὰρ σὲ τὸν ἀπελάσαντα τὸν Κρητὰ τὸν Σκαμνάκι.

Πίνουμε σ' τὴν ὑγεία σου
μ' ὄλοχρυσο ποτήρι...
σ' ἔχθρους καὶ φίλους στάσου
μὲ μάτι σὰν Ἰσαετρί.

Σὺ μέλι, σὺ Ζαχαράρω, πιπέρι μας κι' ἀλάτι...
ἔβιβα σου... σπολλάττη.

Καὶ καμωσῆς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν αὐριον Κυριακὴν εἰς τὸ Δημοτικὸν
κοντσέρτο Νίνας τῆς Φωκῆς μέγα, μοναδικόν.
Τρέξε, Ρωμῆ φιλόμουσε, γὰρ νὰ κλοκαρδίσης
μ' ἀπὸνδύστωμη κυρά,
καὶ νὰ φωνάζῃς μπικί, οὐρρά,
κάτσε νὰ φρε, κάτσε νὰ πιεῖς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς.

Νὰ μελέται γλωσσικαὶ
καὶ νεοελληνικαὶ

Γεωργίου Χατζηδάκι, γλωσσολόγος μας κλεισθῶν,
ποῦ τῆς γούνας ζετινάξει τῶν λαλοῦντων δίχως νοῦ.

Τραγουδοῦν Βερανζέρο, πούνας καὶ γὰρ Σχολετὰ,
τοῦ Λάμδα τοῦ Ραζέλου μεταφράσεις τε λεία.